

In de praktijk leidt dat tot stroperigheid, hoge kosten en processen waarin niemand nog echt vrij lijkt te kunnen bewegen.

De openbare ruimte is nooit af

Dit is mijn laatste hoofdredactioneel voor Stad + Groen. Dat is een vreemde zin om te schrijven. Niet omdat het werk stopt – de sector draait gewoon door – maar omdat je na verloop van tijd ongemerkt onderdeel wordt van het vak waar je eerst alleen over schreef.

Ik heb vaak gedaan alsof ik er buiten stond. Als waarnemer van projecten, beleid en ambities. Maar dat is niet zo. Je zit er middenin. In de discussies, in de keuzes, in het voortdurende schuiven tussen kunnen en willen. Wat me het meest is bijgebleven, is niet één project of ontwikkeling. Het is de herhaling. De openbare ruimte wordt telkens opnieuw bedacht in beleid en plannen, en daarna opnieuw gemaakt in de uitvoering. En vervolgens opnieuw beoordeeld door gebruikers die niets met die hele voorgeschiedenis hebben. De laatste jaren is daarbij iets verschoven. Een aannemer is in veel gevallen niet meer alleen een uitvoerende partij, maar een organisatie met één accountmanager en een elftal juristen, communicatieadviseurs en procesbegeleiders. Dat is te begrijpen, gezien de stijgende risico's en complexiteit. Maar het maakt de output niet per se sterker. De kennis van groen en wat dat doet met mensen, verdwijnt daarbij van de voorgrond.

Wat bij aannemers gebeurt, staat bovendien niet op zichzelf. Ook opdrachtgevers zijn meegegaan in die ontwikkeling. Daar zijn de socialmediamanager, de inkoopafdeling en de procesmanager de spelbepalende voetballers geworden. En de ouderwetse, eigenwijze vakman of -vrouw – degene die op basis van ervaring, lef en gevoel knopen durft door te hakken – staat steeds vaker op afstand. Of verdwijnt helemaal. En als die vakmensen er nog wel zijn, dan worden zij vaak gevangen in regels, procedures en controlelagen. Allemaal bedoeld om fouten te voorkomen. Maar in de praktijk leidt dat net zo goed tot stroperigheid, hoge kosten en processen waarin niemand nog echt vrij lijkt te kunnen bewegen.

Tegelijkertijd zie ik tussen de bomen door gelukkig ook de andere kant. Het vak is enorm in beweging. Kennis groeit en er wordt scherper gekeken naar klimaat en biodiversiteit. En veel goede oplossingen ontstaan nog altijd precies daar waar het spannend wordt: in de uitvoering, niet op papier. Voor mij stopt hier het schrijven over die praktijk in deze rol. Dat maakt me weemoedig, want je bouwt door die jaren een vanzelfsprekende relatie op met een sector en zijn mensen. En die valt nu weg in deze vorm.

De ouderwetse, eigenwijze vakman of -vrouw – degene die op basis van ervaring, lef en gevoel knopen durft door te hakken – staat steeds vaker op afstand.

Hein van Iersel
Hoofddirecteur

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!